

[Per Hækkerup.]

Jeg vil derfor sige, at jeg ikke kan forstå, at man nu udtaler en så vældig forargelse over forhandlingsforløbet. Det er da klart, at med de tidsfrister, vi stod over for, var det simpelt hen nødvendigt at få en afklaring af, hvem der ville være med, og hvem der ikke ville være med, i løbet af lørdagen. Ellers kunne vi rent teknisk overhovedet ikke have nået at skrive betænkningen, få den gennemgået osv. og afleveret her i tinget inden mandag aften kl. 24. Derfor var det nødvendigt at søge en afklaring.

Jeg vil også gerne sige som mit indtryk, at hvis der havde været vist en større forhandlingsvilje fra de to borgerlige partier, som deltog i forhandlingerne, på et lidt tidligere tidspunkt, tror jeg, at det havde været muligt at få et firkantet forlig igennem; men det var altså ikke tilfældet.

Når det har været nævnt — jeg kan ikke huske, hvem af ordførerne det var, der sagde det — at der ikke blev taget tilstrækkelig sagligt hensyn til det radikale forslag om, hvorledes opkrævningsteknikken i kildeskatteforslaget skulle være, så vil jeg gerne erindre om, at vi fra socialdemokratiets side med finansministerens indforståelse erklærede os villige til, hvis vi i øvrigt opnåede enighed, at optage et afsnit i betænkningen, hvori vi fastlagde rammerne for kildeskattelovforslaget, men i øvrigt udsatte den videre behandling af dets forskellige enkeltheder til efter påske med henblik på at gennemføre kildeskatten, inden folketinget afslutter sit arbejde, forhåbentlig den 2. juni.

Vi erklærede os villige til på hr. Hilmar Baunsgaards anmodning at give det radikale venstres forslag en chance — sådan tror jeg formuleringen var. Men vi måtte sige, at hvis der skulle indgås et sådant forlig nu, hvor vi altså var villige til den saglige drøftelse af, hvorledes udformningen skulle være på det springende punkt — den ordning, som kaldes „kumulativ“, „kumulativ“, „tumultativ“, og jeg ved snart ikke, hvad det hedder, eller regeringsforslaget — så måtte det være under forudsætning af, at vi havde sikkerhed for, at vi ikke kom til at stå uden et kildeskatteforslag lige inden den 2. juni, og dette tilsagn kunne vi ikke få. Det vil jeg gerne understrege, for det var i hvert fald for min

gruppes vurdering meget afgørende for, om der kunne nås et bredere forlig eller ikke.

Så siger man, at socialdemokratiet har forladt sin linje. Jeg lyttede med stor interesse til det, hr. Poul Møller sagde; det var velvalgte ord, synes jeg, det var en god tale. Den var jo næsten i sin ros af socialdemokratiets tidligere stilling af en sådan karakter, at man skulle tro, hr. Poul Møller for nylig var konverteret fra socialdemokrat til konservativ, men det ved vi jo at han ikke er. En tid håbede vi, at han ville bevæge sig den modsatte vej; det går altså heller ikke. Når altså hr. Poul Møller og andre siger, at vi har forladt vor linje, vil jeg da gerne sige så stærkt, som jeg kan, at allerede umiddelbart efter valget erklærede vi fra socialdemokratisk side: „Nu findes der en ny parlamentarisk situation; der findes et socialistisk flertal, som man kalder det, et flertal af socialdemokrater og SF, og det vil naturligvis blive benyttet.“ Man vi udtrykte samtidig ønsket om, at de forlig, der skulle indgås, kunne være brede forlig. Vi ønskede, som det er sagt, ikke at majorisere. Men det er ikke at majorisere, når vi igennem 3-4 måneder sidder og forhandler med henblik på at få et bredt forlig for så først den allersidste dag, før det er nødvendigt at afslutte arbejdet, at måtte konstatere, at dette forlig ikke kan opnås. Det er ikke at majorisere. Hvis det er at majorisere, vil det sige, at så måtte socialdemokratiet og SF afskrive sig fra i nogen som helst situation at benytte det flertal, vi har, og det ville være en helt uantagelig forudsætning for et hvilket som helst parti. Jeg ser, at hr. Hilmar Baunsgaard smiler; han og jeg har jo været med til at majorisere andre partier her i salen, hvis det skal være definitionen.

Jeg vil også gerne understrege, at vi allerede umiddelbart efter valget, da den nye parlamentariske situation forelå, sagde: „Nu skal det vise sig, om socialistisk folkeparti er villigt til at tage det ansvar, som 20 mandater her i tinget må pålægge det; det må de kommende måneder vise.“ Sådant sagde vi dengang, og jeg pegede ganske for mit eget vedkommende specielt på skattereformen. Her måtte det vise sig. Nu har det vist sig. Jeg håber, det holder også fremover, og det er på dette håb og